

Stefan Bongaerts

De Odyssee van Fred

Inleiding:

Het boek "De Odyssee van Vette Fred" is een hilarische en chaotische komedie over de rampzalige avonturen van Fred Bol, een onhandige, zwaarlijvige man die door het leven struikelt met een combinatie van pech, overmoed en een onstuitbare vechtlust.

Vanaf het moment dat Fred zich inlaat met louche types zoals De Groot, een crimineel met een smaak voor jachten en misdaad, tot zijn pogingen om indruk te maken op Anita, de vurige serveerster, brengt hij zichzelf keer op keer in bizarre situaties.

Na een beschamend sollicitatiegesprek en een reeks rampzalige incidenten in een sportschool en een apotheek, wordt Fred betrokken bij een undercoveroperatie om De Groot te pakken te krijgen.

Wat volgt, is een absurde reeks gebeurtenissen, variërend van vuurgevechten in restaurants tot een zwerftocht door de straten in een geel joggingpak, op zoek naar een oplossing voor zijn muizenprobleem.

Ondanks zijn talrijke gebreken blijft Fred een onmiskenbaar sympathieke antiheld. Hij wordt achtervolgd door rampen, maar blijft volharden in zijn zoektocht naar geluk, liefde, en – zoals hij het zelf zegt – “een nieuw hoofdstuk”.

Zijn pogingen om zichzelf te verbeteren en de chaos in zijn leven te bedwingen, resulteren in zowel komische mislukkingen als onverwachte triomfen.

Het boek is een meesterwerk van slapstickhumor en absurditeit, waarin Freds gênante avonturen worden afgewisseld met scherpe dialogen en karikaturale bijpersonages.

De chaotische climax en de verrassend warme afsluiting maken dit een onvergetelijke leeservaring.

"De Odyssee van Vette Fred" is een ode aan de imperfectie en laat zien dat zelfs de grootste klunzen het geluk soms weten te vinden.

1. De introductie van Vette Fred

De kamer zag eruit alsof een junkfood-orkaan er had huisgehouden.

Lege pizzadozen stapelden zich op als een soort krankzinnig torentje van Pisa, terwijl kleverige pornoblaadjes het tapijt hadden veranderd in een plakkerig mijnenveld.

Aan de muur hingen posters van playmates, die ooit als zinnebeeld van perfectie dienden, maar nu meer weghadden van vodden, en die ondertussen waarschijnlijk zelfs al kleinkinderen hadden.

Door de rafelige gordijnen scheen een halfslachtig ochtendzonnetje, dat leek te twifelen of het deze ruimte wel wilde verlichten.

Op het bed lag een immense vleesberg, waarvan het snurken een sonische aanval was die vermoedelijk door de burens als aardbeving werd geregistreerd.

De gigantische gestalte rolde langzaam om, trok de lakens omhoog en positioneerde zijn achterwerk alsof hij zich voorbereidde op een salvo.

En ja hoor, daar kwam het: een oorverdovende knal die de posters aan de muur in een chaotische samba bracht.

Met een kreun die deed denken aan een bronstige walrus slingerde Fred – want zo heette onze held – zijn been uit bed.

Na een korte worsteling met de zwaartekracht kwam hij overeind.

In zijn volle glorie stond hij daar: Vette Fred, gekleed in een gestreepte pyjama die meer weg had van een tentzeil.

Hij krabde nonchalant aan zijn kroonjuwelen, waarbij de beweging meer leek op een archeologische expeditie.

Zijn vlasachtige haar stak alle kanten op en aan zijn wang kleefde een halfvergane pizzakorst, die daar waarschijnlijk sinds gisteren bivakkeerde.

Met halfgesloten ogen waggelde hij naar de keuken.

Hij trok de deur van de koelkast open – of beter gezegd, rukte hem bijna uit zijn hengsels – en pakte een fles melk.

Zonder ook maar een glas te overwegen, zette hij de fles aan zijn mond.

Een deel van de melk stroomde via zijn kin naar beneden, waar het een vlek toevoegde aan zijn toch al onherkenbaar geworden pyjama.

Met een knallende boer die de melodie van de ochtend completeerde, zette hij de fles terug.

Zijn blik viel op een verdwaald bord met de restanten van een geroosterde kip.

Het bord belandde op de keukentafel, maar niet voordat Fred met een grove armzwaai de tafel had ontdaan van wat hij beschouwde als “onnodige rommel”.

Bestek, tijdschriften en een verfrommelde sok vielen met een kletterend geluid op de grond.

Fred plofte in een stoel, die piepte onder zijn gewicht, en begon het kippenboutje te verslinden alsof hij een prehistorische carnivoor was.

Met een geoefend gebaar zoog hij het vlees in één keer van het bot, waarna hij met zijn vuile vingers over zijn gezicht ging.

Het tafereel zou een buitenstaander een lichte kokhalsneiging hebben bezorgd.

Plotseling, als door een elektrische schok geraakt, sprongen Freds ogen open.

De klok van de kerktoeren had acht slagen laten horen.

Zijn brein – wat daarvan functioneerde, tenminste – herinnerde hem aan een belangrijke afspraak: een sollicitatiegesprek om negen uur!

Als een vrachtwagen in de hoogste versnelling stormde hij de trap op.

Nou ja, stormde...

Freds “rennen” was een combinatie van dreunen en hijgen.

In zijn slaapkamer begon een wanhopige zoektocht naar zijn beste pak, dat verspreid lag over een gebied ter grootte van een klein weiland.

Na tien minuten puzzelen had hij alle onderdelen verzameld.

In de badkamer staarde hij naar de spiegel, waar een gezicht hem aanstaarde dat leek te zijn overreden door een vrachtwagen vol fastfood.

Hij mompelde iets dat klonk als "dit wordt nooit wat" en begon aan de titanenklus die scheren heet.

Zijn kin leek meer op een heuvelrug dan een gezicht, en de kans op bloedvergieten was aanzienlijk.

Uiteindelijk lukte het hem om zichzelf toonbaar te maken, zij het met drie pleisters en een scheve stropdas.

Bij de voordeur griste hij zijn autosleutels van de tafel en beende naar buiten.

De Fiat 500 van Fred lijkt op een voertuig dat ooit een glorieuze toekomst voor zich zag, maar nu, als een overwerkte metaalwerker op pensioen, meer herinneringen aan betere dagen draagt dan daadwerkelijke functionaliteit.

Het is een onwaarschijnlijk geel vehikel dat – met zijn gedeukte portieren en een sticker van een half afgepelde kat op de achterrait – eerder lijkt op een mobiele grap dan een serieuze manier om je van A naar B te verplaatsen.

De binnenkant van de auto ademt de geur van zweet, muffe hamburgers en een vleugje benzine, een geurpalet dat alleen Fred lijkt te kunnen waarderen.

De stoelbekleding is een eclectische mix van gaten, vlekken en wat ooit beige moet zijn geweest.

Fred beweert dat de bekleding hem doet denken aan zijn jeugd – chaotisch, comfortabel en vol verrassingen – maar zelfs hij weet dat het pure luiheid is om het niet te vervangen.

Als de motor start, klinkt het alsof een roedel katten in een metalen doos een samba probeert te dansen.

De uitlaat laat regelmatig knallen horen die zo luid zijn dat de buurtkinderen ze als vuurwerk beschouwen.

Desondanks rijdt Fred dit vehikel met trots, alsof hij in een Ferrari zit, wat alleen maar bijdraagt aan de tragikomische charme van zowel de auto als zijn eigenaar.

Kortom, Freds Fiat 500 is niet alleen een vervoermiddel maar een karakter op zichzelf – een perfect vehikel voor de chaotische komedie van zijn leven.

Fred wurmde zich in de bestuurdersstoel, een prestatie die meer weg had van

een circusact.

Zijn buik werd tegen het stuur geplet, en na enig worstelen vond hij de versnellingspook, die verstopt zat onder een berg hamburgerzakjes.

Met een zucht en een paar krachtige vloeken draaide hij de sleutel om.

De motor protesteerde met een sputterend gehuil, maar na een daverende knal uit de uitlaat sprong de auto tot leven.

Met een woeste ruk aan het stuur reed Fred achteruit, waarbij hij de vuilnisbak een doodsschop gaf.

De bak rolde kletterend de straat in, maar Fred gaf geen krimp.

Hij schakelde naar de eerste versnelling en scheurde met piepende banden weg.

Daar ging hij, de onverzettelijke Vette Fred, op weg naar wat hij hoopte een nieuwe kans in het leven te vinden.

Of in elk geval een kans om eindelijk de huur te betalen.

Het was een nieuw hoofdstuk in de epische, hilarische en tragisch aandoende saga van een man die – ondanks alles – altijd wist te overleven.

2. De sollicitatie

Fred stond stil op de parkeerplaats en staarde met een mengeling van ontzag en pure horror naar het gebouw dat als een glazen monoliet boven de stad uittorende.

Het ding leek rechtstreeks uit een sciencefictionfilm te komen, compleet met spiegelende ramen die zonnestralen kaatsten alsof ze probeerden hem al op voorhand in een plas zweet te veranderen.

Hij parkeerde zijn schuchtere Fiat 500 tussen twee Jaguars die eruitzagen alsof ze speciaal waren gemaakt om mensen zoals Fred te intimideren.

De auto leek nog kleiner, een soort gele speld tussen twee zwarte tanks.

Hij zuchtte diep, veegde zijn klamme handen af aan zijn broek en stapte uit.

Binnen was het alsof hij een andere wereld betrad.

De hal was gigantisch, een kathedraal gewijd aan corporate arrogantie.

Overal stonden glazen beelden die zo breekbaar oogden dat Fred zich voorstelde hoe hij struikelde en met één klungelige beweging duizenden euro's aan kunst vernietigde.

Aan het plafond hing een kroonluchter die meer leek op een omgekeerd kristallen schip, en Fred vroeg zich af hoe lang die het nog zou uithouden boven de hoofden van onwetende bezoekers.

Bij de balie zat een jonge vrouw in een strak pak.

Haar haar was zo glad naar achter gekamd dat het leek alsof iemand haar hoofd had ingevet met motorolie.

Ze keek naar haar nagels met een blik die suggereerde dat ze liever elders was.

Misschien op een tropisch strand, of gewoon thuis op de bank met een fles wijn en een slechte realityshow.

Toen Fred zijn keel schraapte – iets te luidruchtig, het klonk meer als een verstikte zeehond – schrok ze op.

Haar gezicht veranderde van geveinsde vriendelijkheid naar een uitdrukking

van walging toen ze Fred zag.

Haar neus trok iets op, alsof ze een lichte geur van verbrande rubberbanden rook.

“Kan ik u helpen?” vroeg ze met een stem zo vlak dat zelfs een plank jaloers zou worden.

Fred probeerde een vriendelijke glimlach, maar zijn gele, afgebrokkelde tanden deden meer aan een bouwval denken dan aan vriendelijkheid.

“Ik heb een afspraak met Mijnheer Hanssen voor een sollicitatiegesprek. Fred Bol is de naam.”

De receptioniste wierp een blik op haar scherm, alsof ze eigenlijk hoopte dat Freds naam daar niet zou staan.

Tot haar teleurstelling stond het er wel.

“Achtste etage. U moet de trap nemen. De lift is defect. Hier is een bezoekerspasje dat u te allen tijde zichtbaar moet dragen.”

Fred keek naar de trap, die zich als een eindeloze spiraal naar boven leek te kronkelen.

“Is er misschien een mogelijkheid dat Mijnheer Hanssen naar beneden komt?” probeerde hij met een zweem van hoop in zijn stem.

De receptioniste keek hem aan alsof hij zojuist had gesuggereerd dat de maan gemaakt is van kaas.

“Het is niet gebruikelijk dat onze managers sollicitanten aan de balie opvangen,” antwoordde ze met een ijzige blik.

Fred dacht dat een glimlach misschien zou helpen, maar haar blik werd alleen maar strakker.

Ze ging weer door met het inspecteren van haar nagels, en Fred wist dat verder aandringen zinloos was.

Hij draaide zich om en staarde opnieuw naar de trap.

De eerste trede voelde al als een bergexpeditie. Halverwege de eerste verdieping moest Fred even gaan zitten om op adem te komen.

Hij trok zijn stropdas los, veegde het zweet van zijn voorhoofd met een

zakdoek die ooit wit was geweest, en voelde zijn hart bonken alsof hij net een marathon had gelopen.

Hij keek omhoog.

De top leek verder weg dan ooit.

“Volgens mij ligt er sneeuw op het dak,” mompelde hij tegen zichzelf terwijl hij zichzelf omhoog hees met behulp van de leuning.

Bij de derde verdieping moest hij weer stoppen.

Zijn haar plakte aan zijn gezicht, en hij veegde het met zijn vingers naar achteren, wat alleen maar resulteerde in een nog vetter uiterlijk.

“Waarom heb ik hier ooit mee ingestemd?” kreunde hij terwijl hij opnieuw naar boven keek.

De trap leek eindeloos.

Zijn rug voelde nat, zijn voeten deden pijn, en zijn benen voelden aan als rubber.

Maar er was geen weg terug.

Niet als hij nog een kans wilde maken op de baan.

Bij de zesde verdieping begon Fred hallucinaties te krijgen.

Hij dacht een engel te zien die hem water aanbood, maar het bleek gewoon een schoonmaker te zijn met een emmer sop.

De man keek Fred even aan, schudde zijn hoofd en ging door met zijn werk.

Toen Fred eindelijk de achtste verdieping bereikte, voelde hij zich alsof hij de Mount Everest had beklommen.

Hij leunde zwaar tegen de muur, zijn ademhaling als een kapotte blaasbalg.

En toen gebeurde het onvermijdelijke.

Een oorverdovende scheet ontsnapte uit Freds vermoeide lijf.

Het geluid galmde door het trappenhuis als een kanonschot, gevolgd door een ongemakkelijke stilte die alles nog erger maakte.

Freds ogen schoten paniekerig heen en weer.

Hij hoopte dat niemand het had gehoord.

Net op dat moment ging de deur naar het trappenhuis open, en een keurige

dame van middelbare leeftijd stapte naar binnen.

Ze droeg een parelketting, een perfect gestreken mantelpak en een blik van absolute schrik.

Ze bleef stokstijf staan, haar gezicht spierwit.

“Mijn God! Is er een gasexplosie geweest?” vroeg ze met een stem die trilde van angst.

Fred, nog steeds tegen de muur leunend, probeerde zijn ademhaling te controleren en zette een onschuldige glimlach op.

“Eh, nee, mevrouw. Dat was... ik. Ik ben gewoon een beetje uitgeput van de trap.”

De vrouw keek hem ongelovig aan.

“Dat... was u? Dat geluid klonk alsof de hele gasleiding ontplofte!”

Fred, rood tot achter zijn oren, probeerde het goed te maken.

“Ja, nou, ik denk dat mijn ontbijt me niet helemaal in de steek heeft gelaten.

U weet toch hoe het is met roerei en bonen?!”

Hij lachte nerveus.

De vrouw trok een wenkbrauw op, haar eerdere angst nu plaatsmakend voor lichte verontwaardiging.

“Meneer, dit is een openbare ruimte. Zoiets hoort toch niet...”

Fred stak zijn handen in de lucht, alsof hij werd gearresteerd.

“Mevrouw, ik zweer het, dit was een ongeluk. Het zal niet weer gebeuren.

Bovendien, u moet toegeven, de akoestiek hier versterkt alles tien keer.”

De vrouw snoof.

“Akoestiek of niet, dit is ongehoord.”

Ze draaide zich om, maar bleef staan en wierp hem een blik toe.

“En misschien moet u overwegen om de lift te nemen in plaats van iedereen te traumatiseren in het trappenhuis.”

Fred, inmiddels volledig door de grond gezakt van schaamte, knikte instemmend.

“Er is niets dat ik liever zou willen!”

De vrouw schudde haar hoofd en verdween, haar hakken die met een laatste tik-tik-tik op de trap wegstierven.

Fred liet zich op de grond zakken en zuchtte diep.

Hij stond op, klopte zijn kleren af en liep richting zijn bestemming.

Hij veegde zijn gezicht nogmaals af, trok zijn das recht – of in elk geval minder scheef – en opende de deur.

Daar stond hij dan, klaar om indruk te maken.

Of iets wat daarvoor door moest gaan.

Peter Hanssen zat achter zijn imposante bureau, een strak en glanzend gevaarte van glas en metaal, dat meer weg had van een ruimteschipconsole dan van een werkplek.

Vanuit zijn positie zag hij de enorme gestalte van Fred Bol op hem af komen lopen.

Fred leek op een oververhitte stoomlocomotief, compleet met dampende zweetplekken en een hoofd dat glom als een verkeersbord in de regen.

Zijn schoenen maakten bij elke stap een soppend geluid, alsof hij door een moeras waadde, en Peter vroeg zich af of deze man ooit van sokken had gehoord.

Fred bleef staan bij het bureau, haalde een hand door zijn met zweet doordrenkte haar, en veegde toen zijn hand af aan zijn broek voordat hij deze met een grote grijns uitstak.

"Fijn u te ontmoeten. Fred Bol is de naam, en ik heb een afspraak met u voor een sollicitatiegesprek," hijgde hij, alsof hij zojuist de marathon van New York had gelopen.

Peter glimlachte beleefd en stak zijn hand uit, hoewel hij onmiddellijk spijt kreeg toen hij voelde hoe Freds zweet als een glibberige stroom tussen hun handen sijpelde.

"Aangenaam, Peter Hanssen. Heeft u ons goed kunnen vinden?"

"Ja hoor, alleen jammer dat jullie lift stuk is. Ik was niet voorbereid op een marathon!"

"Ach, lopen is gezond," zei Peter luchtig.

"Ik neem altijd de trap. Maar gaat u toch zitten, mijnheer Bol. Wilt u koffie?"

Fred liet zich met een plof in de stoel zakken en pakte het kopje koffie dat Peter hem aanreikte alsof het een levenselixer was.

Hij nipte eraan, terwijl hij probeerde zijn ademhaling onder controle te krijgen.

"Zo, mijnheer Bol," begon Peter, terwijl hij door een dossier bladerde.

"Geeft u me eens wat meer informatie over uw curriculum vitae, dat ik overigens erg indrukwekkend vind! Ik zie dat u een hoge functie heeft bekleed bij onze grootste concurrent."

Peters ogen bleven even hangen op de foto in het cv, waarop een bol gezicht te zien was dat vanuit een slechte hoek was gefotografeerd.

De spiegel met tandpastavlekken op de achtergrond en de telefoon in Freds hand gaven de hele foto een air van amateurisme die moeilijk te negeren was.

Fred zette zijn meest zelfverzekerde glimlach op.

"Ja, ik was daar Quality Assurance Manager. Een bijzonder uitdagende functie, waarbij ik de leiding had over twintig kwaliteitscontroleurs," loog hij zonder verpinken.

In werkelijkheid was de enige functie die Fred ooit had bekleed die van afwasser in een fastfoodrestaurant, maar bluffen was de sleutel tot succes, nietwaar?

"Indrukwekkend! En welke managementmethode prefereerde u? Integraal, by direction of verkoos u toch management by exception?" vroeg Peter met een nieuwsgierige blik.

Freds hersenen sloegen op hol.

Zijn kennis over managementmethoden was nihil, maar hij wist dat hij iets moest zeggen dat slim klonk.

Hij koos willekeurig: "Management by exception, absoluut. Het geeft veel meer controle over alles, maar uiteraard heeft iedereen zijn eigen stijl."

Peter knikte instemmend.

"Interessant. Stel dat we u in dienst zouden nemen, hoe zou u dan de kwaliteit van onze producten verbeteren?"

Fred nipte langzaam van zijn koffie, alsof hij diep nadacht.

In werkelijkheid probeerde hij wanhopig tijd te winnen.

Uiteindelijk kwam hij met een antwoord dat hij ergens op een forum had gelezen.

"Ik zou beginnen met te focussen op de gebruiksvriendelijkheid zonder de kwaliteit te verminderen."

"Klinkt goed! En hoe wilt u dat aanpakken, mijnheer Bol?"

Fred keek naar zijn handen, die nu op het glazen bureaublad lagen en daar twee zweetvlekken achterlieten.

Snel veranderde hij van houding en veegde ondertussen subtiel het zweet weg.

"Ik zou samenwerken met een team van experts – techneuten, als u wilt – om een beter ontwerp te ontwikkelen. Uiteraard onder mijn vakkundige leiding," voegde hij er met een snoevende toon aan toe.

Peters wenkbrauwen schoten omhoog.

"En met techneuten bedoelt u ongetwijfeld onze zeer bekwame ingenieurs?"

Fred knikte enthousiast.

"Ja, precies. Techneuten, nerds, van die kereltjes met een te grote bril en een knorrend lachje."

Peters gezicht versteende.

"Ik ben zelf ingenieur van opleiding," zei hij met een toon die zo scherp was dat Fred het zweet op zijn voorhoofd opnieuw voelde opwellen.

Fred probeerde snel te herstellen.

"Oh, het spijt me. U ziet er helemaal niet uit als een nerd, hoor!"

Peters blik veranderde van koel naar ijzig.

"U bedoelt dat ik er niet intelligent uitzie, mijnheer Bol?"

Freds paniek sloeg om in pure chaos.

"Nee, natuurlijk niet! Ik bedoelde dat u er... eh... indrukwekkend uitziet. U

straalt intelligentie uit."

Peter liet een ongemakkelijke stilte vallen voordat hij knikte.

"In dat geval vergeef ik het u."

Fred haalde opgelucht adem en veegde opnieuw zijn gezicht af met een zakdoek die zo vies was dat het eerder leek alsof hij zichzelf nog smeriger maakte.

Hij snuitte zijn neus luid, wat een geluid voortbracht dat door de kamer weergalmde als een trompet, terwijl hij een knetterende scheet niet kon onderdrukken.

Peter keek geschokt, maar zijn professionele zelfbeheersing hield hem ervan weer om Fred ter plekke de deur te wijzen.

Fred probeerde zich eruit te praten.

"Sorry, mijn maag knort soms als ik zenuwachtig ben."

Peters blik dwaalde af naar het raam.

"Ja, dat ruik ik," mompelde hij, terwijl hij naar het raam liep en het wagenwijd opende.

"Wat attent van u om het raam open te zetten. Het is hier inderdaad warm," zei Fred met een onschuldige glimlach.

Peter negeerde de opmerking en ging verder.

"Wat zijn volgens u uw beste eigenschappen, mijnheer Bol?"

Eindelijk een makkelijke vraag. Fred rechtte zijn rug en begon zijn ingestudeerde lijstje af te ratelen.

"Ik ben een perfectionist, werk zeer ordelijk, kom altijd op tijd, en ik ben een echte pitbull als ik me op een project stort."

Peter leek onder de indruk.

"Dat zijn goede eigenschappen, maar wat ik vooral zoek is iemand die zeker is van zichzelf en snel informatie kan opnemen. Ik neem aan dat u zich goed heeft voorbereid op ons gesprek en de nodige informatie heeft ingewonnen over ons bedrijf. Normaal gesproken verkopen we blenders, mixers en andere huishoudapparaten, maar vertelt u me eens wat de grootste troef is van ons

nieuwste product: de combinatie van een tablet en een notebook."

Freds gezicht verstarde.

Hij had geen idee waar Peter het over had, maar hij wist dat hij moest improviseren.

"Eh... de draagbaarheid? En misschien de snelheid?" probeerde hij, terwijl hij hoopte dat Peter niet verder zou vragen.

Peters mondhoeken trokken omhoog in wat leek op een spottende glimlach.

"Interessant antwoord, mijnheer Bol.

Maar misschien kunt u iets meer de diepte in gaan over de unieke softwareintegratie?"

Freds hersenen maakten overuren, maar het enige wat hij kon bedenken was:

"Het is een baanbrekende innovatie!"

Peter leunde achterover, zijn armen over elkaar geslagen.

"Ik zie. Vertelt u me dan meer over hoe u denkt bij te dragen aan dergelijke innovaties binnen ons bedrijf."

Fred keek naar de deur en overwoog serieus een sprint te trekken, maar hij besloot in plaats daarvan het gesprek uit te zitten.

"Nou, eh... met mijn ervaring in kwaliteitsmanagement en mijn... passie voor technologie... zou ik absoluut van waarde zijn voor uw team," stamelde hij.

Peter glimlachte flauw.

"Interessant. Laten we het gesprek hier afronden, mijnheer Bol. Ik neem uw kandidatuur in overweging."

Fred stond op, gaf Peter een zweterige handdruk, en strompelde de kamer uit, terwijl hij zich afvroeg of hij ooit nog ergens zou worden aangenomen.